

1 ОКТОМВРИ 1972 ГОДИНА

ПРАЗНИК НА БЪЛГАРСКАТА ПОЕЗИЯ

българка

Ти си пила над сърна
и над мотиката,
над люлки шарени,
зашепала ни
обич велика
и към земята пресъпъла...

Ти си везала свети байраци,
куршуми с яля...
За да кърмиши със сила
и спечена обич си пила,
малко,
майчина на юнаци!

Герояни си ти, мъченица
оставила дира

в коловозите
на България,
изгаряна,
пила с глас по пътеките кози —
живи светици!

Затова ти вдигаме обелиски
сред цветя и оби
на площадите —
да останеш
при общата си изстрадана
и да палиш в сърцата ни юски!

И. Монев

МАЙЧИНСТВО

Миришеше на болница
чак до сърцето ми.
Бебето го отнесоха
в белите боксове.
И така, за пръв път
то оставиха самичко,
мое малко момиченце,
да налевеш в живота.
Како черен работник
си притвори очите.
И когато умората
ме, остави сама,
аз излязах да тичам
с много, много момчета.
Бях си с леката рокля
на глупава роза
и все тичах с момчетата,
дълго тичах с момчетата.
Сутринта се събудих
от рязко просвирване.
Под прозореца чакаше
със букет като ягоди
най-засиялото.
смешно засмяло момче.
И видях се отново
в халата си болничен
и за пръв път, момиченце,
затъгувах за теб.

Съ. Чешкова

кавали

Кавалът извади, седни до мене
и с тъжните си прости разкажи
за моего безплатно горене,
сърцето ми сега защо тъжи!

И нека с него влязат в моята стая
моминте с кършните си гласове,
да ме подхване сладостна ома,
да цъфнат в мен стотици цветове!

Несето нека дойде и земята
с дъха на топла пита и жита,
в кръвта ми детството да се премита
под тънки звуци на коса в степта!

Да долетят над мене и авлиги
и утроба да носят с песенки,
да зъвнат буйно сватбени талини
и нека не пресъхва радостта!

Кавалът извади, седни до мене,
през тази нощ за хората свиря!
И нека вътърът павън да стene,
свиря, приятел, лудо посвиря!

Л. Занев

очаквам

ТВОЯ ГЛАС

Очаквам твоя глас
като спасение
от тишината
в тънката ми стая...
И с юношки
трепет и вълнение
минутите броя и те желая!

Очаквам твоя глас
като разсъмване
да озари
прозореца ми мрачен,
да възвести
едно желано тръгване
към хоризонта злачен.

Очаквам твоя глас!
Уви — мълчание
аз тръбва пак
отново да дочакам —
да те чувам
пак от разстояние
и с мислите си
да разсейвам мрака.

Р. Дачев

УТРО

Пак разтварям
с уснинка прозореца,
за да влезе
предутриниен вятър.
Къс небе.

Шум и говор на хора.
И дахът на зората:

Да нахлу светът
в моята стая.

И задъхан
животът да влезе...

А денят ще е хубав —
знаю,

с гръжки, радости,
с труд и поезия.

Ц. Дечев

агликина поляна

Пътеки водят през гората
във минните векове,
Бесилки крачат към раата,
но имаше си ти Индже.

А днес, Агликина поляна,
измерваме те с нов мащаб,
най-съвът място във Балкана —
хайдушки генерален щаб,

надежда, идеал и вяра,
опора в труден час,
главни, поддържаща пожара
среци оляя робска власт.

Та кой юнак не те хареса —
за всички майка беше — знам.
Но твойте сто войводи де са
привет и аз да им предам?

Привет, Агликина поляна!
Гордея се със теб сега.
Щом теб те има във Балкана
и аз ще имам свобода.

Ф. Йенев

СИЯНИЕ

Огромни дъждове
валлах
през летния следобед
пудо.

Притрънина
дървената страж,
капчуки

капките събуди.

От съвда
тънко се претягат

льчи

в пътека осветена!

дъга със жадни устни

ляга

и реката посребрена

Момче премина
моста греец.

Вървеж нехсан.

Стъпки боси.

Не знае то.

Дъгата в него пее,

и няя
през живота си ще носи

Д. Кенанов

ПРАЗНИК НА БЪЛГАРСКАТА ПОЕЗИЯ

Поезия! Най-скървени
те трепети на човешкото
сърце... Една капчица ро-
са, в която се отглеждат
тревите дървята, реки
и океаните, звездните
нощи и пустинните пъль-
ди...

Поезия! Мъките, страда-
нието и радостите на хора-
та...

Ние всички се раздаде-
ме с поезията на свой народ,
израстваме с магията на
приказките, закаливаме се
в романтиката на битките,
и революциите...

Не носят ли най-чистите
извори на поезия народни
тесни писки, скървяща-
ща душа?

Младостта, зрелостта и
силата на един народ се
мерят по неговите песни.

Българската поезия има
здрави корени. Тя води на
чалото си от далечния ри-
тъм на Аспаруховата кон-
ница и от широките напеви
на славяните, от песента
за Иван Шишман и патети-
чната поема — историята
на Панай. В основите ѝ
са вградени спомени за
Балкански Иово и леген-
дарното шатране на Крали
Марко, за победата на за-
вежния върх Столетов и за
възторжения ден Девети.
В нея гряят имената на ти-
тани като Ботев, Вазов,
Яворов, Смирненски, Вап-
чаров...

Не знам дали друга по-
езия има толкова много пес-

ни за своята родина и
своя народ, за неговото ми-
нало и бъдеще, както на
шата. От дядославийското
„Хубава си, татковино, име
сладко, земя рай“, до днес
тя не престава да възпроиз-
вава красотите на родната при-
рода, величието на нейните
планини, простора на ни-
зините и. Именно това е
традиционната поезия, завещана
нам от вековете. И тази тради-
ция определя и днес същ-
ността и красотата на съ-
ремната ни лирика.

Разбира се, българската
поезия се разделя. Тя не може
да стане на равнището на
мелодичния народосъсен стих
от миналото, и то известен пери-
од „модни“, колкото и „но-
ви“ стилове да се налагаха,
колкото и „новаторски“ на-
правления да се проявяваха,
те не можеха да пуснат ко-
рените върху здравата почва
на българската поезия. Тя си
остана по същество пое-
зия народна, съвързана с бол-
ките и тревогите на нашата
земя, с вълненията и надеж-
дите на народ-строител.

Върху традицията от
миналото и днес българските
поети внасят в своето твор-
чество най-характерния ѝ бе-
лгър — най-добрата гражданска на-
соченост. Колкото и течения
да ставаха за известен пери-
од „модни“, колкото и „но-
ви“ стилове да се налагаха,
колкото и „новаторски“ на-
правления да се проявяваха,
те не можеха да пуснат ко-
рените върху здравата почва
на българската поезия. Тя си
остана по същество пое-
зия народна, съвързана с бол-
ките и тревогите на нашата
земя, с вълненията и надеж-
дите на народ-строител.

Върху традицията от
миналото и днес българските
поети внасят в своето твор-
чество най-характерния ѝ бе-
лгър — най-добрата гражданска на-
соченост. Колкото и течения
да ставаха за известен пери-
од „модни“, колкото и „но-
ви“ стилове да се налагаха,
колкото и „новаторски“ на-
правления да се проявяваха,
те не можеха да пуснат ко-
рените върху здравата почва
на българската поезия. Тя си
остана по същество пое-
зия народна, съвързана с бол-
ките и тревогите на нашата
земя, с вълненията и надеж-
дите на народ-строител.

Това може да се потвърди
от примера на съвременни
ти поети от Людмил Сто-
янов до Любомир Левчев, Ма-
тей Шопков и Ваня Петко-
ва. То се вижда в ярко ко-
мунистическите стихове и по-
еми на Димитър Методиев, Георги
Джагаров, Божидар Божилов,
Лиляна Стефанова, Орлин Орлов, Николай
Задаров, с емоционалната ли-
рика на Елисавета Багряна,
Дора Габе, Младен Исаев,
Павел Матев, Иван Давидов,
Петър Алишев, от во-
ваторските и философски
търсения на Александър Ге-
ров, Блага Димитрова, Вале-
ри Петров, Андрей Германов,
Слав Х. Карабасов.

Празникът на българска
поезия се превръща в ед-
на хубава традиция. И тази
годишният празник в Банско
ще бъде преглед на по-
тиженята и насоките за
развитие на нашата поезия. А
едва ли никой се съмнява,
че в това строително
време, в епохата на награждането
на развито социално-
истически общество, българска
поезия може да има друга
цел — освен правдиво-
то и вдъхновено пресъзда-
ване на живота на народа, на
човека на това ново об-
щество.

Това е голямата цел на
българските поети. И тя
ще бъде мерилото на утеш-
ните им успехи.

Да им пожелаем: на до-
бръ час!

Владимир ГОЛЕВ

баша ми спи

Баша ми спи...
Денят се утавя бавно
върху

завършните му черти,
по които умората
се стича...

Баша ми спи...
Доърваш започнатото
през деня:
покрия слага

на къщата недостроена,
парата от нивата

недизорана
го душа,
меда от неизведената пита

устините му слепва
и го парят съзите
от лозата неизразиана...

Баша ми спи...

От птища далечини
синовете му се връщат,
люпее на колено внучи,
които не е виждал.

Баша ми спи...

Лежат притихнали
ръцете му
като клони,
върху които зреят хляб.

И когато петлите
с острите си гласове
разбият вратата на деня
баша ми въсъност

ще довърши
започнатото през деня.

Ф. Русков

ПОКЛОНОН на Украина

Искам още тук да остана,
скъпли ми са хората, степта,
но градът край Янтра и Балкана
оживява в мене през нощта.

В стаята ми лист зелен от здравец
ме погали с топъл аромат
и изнинка горд пред мене Царевец
и Балкана лъхна ме със хлад.

Хората и песните горещи
имат дъх на моя роден край.
Като мама тукама